

Kanovereniging Uitgeest.

Opgericht: 9 maart 1989
Meldijk 23,
Postbus 105, 1910 AC Uitgeest

Rabobank Uitgeest:
36.34.69.575

www.kanovereniging-uitgeest.nl
inf@kanovereniging-uitgeest.nl

Jaargang 22 nummer 3**September 2011**

Verschijnt drie à vier keer per jaar

Soms zit het mee en soms
Mee, omdat de kopij vlot binnen
stroomt. Met name de Waal is een
rivier waar graag verslag van wordt
gedaan in dit krantje door onze
leden.

In een ver verleden heb ik ook
meerdere keren op de Waal
gevaren, met Dick en Chris.
Onderweg een strandje aan doen en
ook een keer langs de rivier
kamperen in de stromende regen.
Ik herinner me de "FransJozef" en
de "KarlHeinz", geweldig grote
zesbaksduwboten (of hadden ze 4
bakken?) die mooie golven
veroorzaakten waarop je heel goed
kon mee surfen.

En waarom het tegen zit?
Het krantje is al enige tijd klaar en
wacht op de drukker maar onze
"koerier" is met vakantie. Als je dit
leest zit zijn vakantie erop en de
mijne gaat zo beginnen.
Kasper

Sluiting kopij: 9 december 2011.

Bestuur:

voorzitter: Wieger Tomassen

secretaris: Jos Schimmelpenninck.

penningmeester: Gilbert Kuster

activiteiten: Maarten Wevers

loodsbeheer: Henk Hoogerwerf

Redactie:

Kasper Scholte Albers

Mail: redactie@kanovereniging-uitgeest.nl

Commissies:*Vaarcommissie:*

Rob Goezinne

Peter v.d.Gracht

Dick Mulder

Sandra Renner

Wieger Tomassen

Maarten Wevers

Website:

Chris Groot

René van de Zwan

Kasper Scholte Albers

webmaster@kanovereniging-uitgeest.nl

Kantine:

Leo Konijn

Marjan v.d. Gracht

Botenhuis:

Laurens Hendriks

Van de voorzitter

Beste mensen,

Na mijn solotocht ben ik in een heel hectische periode in mijn leven terechtgekomen o.a. door ziekte van mijn partner. Het kanovaren is toen wel meer op de achtergrond komen te staan maar ik ben niet gestopt. Juist niet omdat ik merkte dat ik op het meer of op zee mijn hoofd leeg kon krijgen. Tijd voor mezelf. De natuur, wind en golven die mijn aandacht totaal wisten op te eisen. Extra blij dus met deze hobby, met deze vereniging. Samen met Rene heb ik reparaties uitgevoerd aan m'n blauwe boot. Dat geeft toch ook voldoening. Nieuwe technieken uitproberen; werken met kevlar mat en epoxy. En aan den lijve ervaren dat er kogelvrije vesten van kevlar gemaakt worden. Daar kom je dus niet doorheen met een oude huis tuin en keukenschaar...

En vandaag heb ik Laurens uit zijn al veel te lang durende schouderpijn-winterslaap gepord. Ja, ik had er ook zijn vrouw nog voor nodig die hem zei: 'ga toch gewoon mee!' De thuisblijvers hebben altijd ongelijk is de gevleugelde zin van Jos Dekker en die gold vandaag beslist: Laurens en ik genoten van een heerlijk ontspannen tochtje vanuit Bakkum: close encounter met een zandspuiter en een joekel van een zeehond die erg geïnteresseerd was in de achtersteven van Laurens.

Weekenden op pad zit er voor mij nu niet in; dus niet mee met het clubje dat komend weekend naar Schiermonnikoog wil gaan. Wel geheime voorpret. Zullen ze ook zo'n enorm breed ebstrand treffen als ze aan zeezijde aan wal gaan? Hetzelfde strand wat ik op mijn solotocht tegenkwam, een kilometer breed met stukken hard zand en stukken zachte prut waar ik hopeloos met mijn kanokar in vastliep? Ik ga het nog horen.

Tja, het bestuurswerk heeft me de laatste tijd minder getrokken. Ik was verhinderd bij de laatste vergadering maar heb er alle vertrouwen in dat Jos S, Gilbert, Henk en Maarten het clubschip op koers hebben gehouden en dat ze er begrip voor hebben dat ik even wat meer aan de zijlijn sta. En misschien is dat ook wel de natuurlijke orde. Wat meer naar de achtergrond gaan in het laatste jaar dat ik voorzitter ben.

Ik wens iedereen weer veel plezier en misschien ook ontspanning en rust op het water!

Wieger Tomassen

De Waal, en verder!

(Rene van de Zwan)

Omdat de kanotocht met de KVVU naar Noorwegen niet doorging zochten Tiny en ik een alternatief. De Waaltocht viel precies in de periode die Tiny vrij van werk had gehouden en daarom besloten we de Waaltocht mee te varen. Omdat we tijd genoeg hadden bedachten we om na afloop gewoon een week verder door te varen. Liefst naar de kust. Ouddorp leek ons daar een mooi eindpunt.

Zo gezegd zo gedaan. Vrijdagavond meegaan met de andere KVVU-ers lukte ons niet en daarom meldden we ons zaterdagochtend om 8 uur al in Gendt op camping Waalstrand. Omdat de KVVU-clan om 9.30h langs kwam, ze hadden iets stroomopwaarts gekampeerd, hadden we tijd genoeg de kajaks in te pakken.

Die zaterdag was een tamelijk voortreffelijke dag. Wat wil je nog meer: weinig wind, stralende zonneschijn, de geur van zonnebrandsmeersels, gezellige KVVU-ers, de stroom mee.

En niet alleen dat: er bestaat daar ook zoiets als terrasjes. In Nijmegen was de nood zo hoog gestegen dat er appelpunten ingeslagen moesten worden. Ook

weer heel voortreffelijk. Enige minpuntje was dat de ober vergat om Rob zijn koekje bij de koffie te serveren. En

ook het glas water dat Maarten erbij wilde hebben was
blijkbaar een exotische vraag.

Op de rivier zorgden grote duwbakcombinaties voor de

afwisseling
door grote
golven te
produceren.

Aangezien Rob
deze tocht niet
voor het eerst
maakt was het
vinden van een
wild
kampeerplekje
geen probleem.

De tenten konden op een zandstrand onder wat bomen
staan. Heel verdekt opgesteld.

In tegenstelling daartoe maakten we 's-avonds een groot
vreugdevuur dat zeker van verre zichtbaar moet zijn
geweest. Blijkbaar hebben we het niet te gek gemaakt
want we zijn niet van ons bed gelicht en konden rustig
dromen.

De volgende ochtend
begon wel aardig
maar we waren nog
net niet helemaal
ingepakt toen het ging
regenen. Varen op de
Waal in een beetje
heilige atmosfeer heeft
ook wel z'n charme.

Zeker toen Maarten begon met zijn koplamp aan te steken om beter zichtbaar te zijn voor de scheepvaart. Dat vonden we een goed idee en zo trok een lint kayakers met allerhande knipperende lampjes over de Waal.

In Zaltbommel werd alles anders. Zaten we eerst in de regen op een terras onder een grote plu Bossche bollen te verorberen, sloeg daarna het weer dramatisch om: de zon ging zo waar weer schijnen. Niet zo uitbundig als gisteren, maar toch, ze was er!

Omdat Rob en Annet zondag bijtijds thuis moesten zijn was het vertrouwde eindpunt Gorkum ingewisseld voor Herweijnen.

Daar scheidden onze wegen. Terwijl de chauffeurs de auto's gingen halen, dronken we eerst nog wat thee en staken daarna weer van wal, nagezwaaid door Rob en Chris.

Ons plan was om de volgende nacht in de Biesbosch te kamperen. Van Herweijnen af was dat echter nog een beste

afstand aansluitend op de tocht van vandaag tot nu toe. We waren echter vroeg genoeg bij de sluis van Werkendam en konden ons daar nog laten schutten. Vandaar ging het zuidwaarts door het Steurgat. De klok tikte echter ijverig door en toen we het dichtstbijzijnde paalkampeerplekje niet zo gauw konden vinden besloten we maar op een strandje te kamperen. Net voor donker stond te tent!

Over ons vervolg op de Waaltocht valt te zeggen dat het deze week niet echt de zomer was die we besteld hadden. En dat had zo zijn beperkingen. Maandag-ochtend stond er een beste wind, maar het leek nog wel te doen. Bij oversteken van de Amer begon ik mijn twijfels te krijgen.

Na een lunchpauze in Lage Zwaluwe kregen we zoveel tegenwind, in vlagen tot dik 7Bft, dat we niet erg hard meer opschoten. Tot Tiengemeten (nog ca. 25km te varen), wisten niet veel gelegenheid tot kamperen.

Daarom had ik mijn twijfels of we, met zo'n 3 km/h, wel ergens voor donker zouden aankomen. Toen Tiny ook nog aangaf deze vaarcondities niet prettig te vinden op dit grote water en al helemaal niet bij de Moerdijkbrug, was het besluit simpel: We gingen terug naar de Biesbosch. Ons diagonaal over de Amer en de opening van de Biesbosch terug laten blazen was wel een heel spektakel. De wind werd nu heel hard en de golven hoog en dat sterkte me in het besluit dat teruggaan goed was.

Na nog een nacht wild kamperen hebben we ons gemeld op een minicamping bij een boerderij op 5 km van Werkendam (karretjes waren mee). Omdat we dinsdag de meeste regen konden verwachten zijn we toen de auto vast in Gendt gaan halen.

Woensdag was met een voorspelling van 8bft de dag met de meeste wind en die hebben we 's-morgens benut om het Biesbosch museum een bezoek te brengen. Heel interessant. Vooral ook omdat daar precies werd uitgelegd wat de toekomstpannen zijn: de polders ten Noorden van de Biesbosch gaan volgend jaar deels onder water. Dit gebeurt om een waterbuffer te creëren bij hoog water op de rivieren.

Gek genoeg kwamen we Nico Middelkoop tegen: met een groep mensen op bedrijfsuitje. Ze gingen kanoën!! Ik had respect voor die mensen. Zonder kano ervaring moesten ze, in toch wel flinke wind, gelijk buffelen op een aantal oversteken over breed water !

Einde van de middag gingen wij ook weer te water. We hadden besloten om de rest van de week door de Biesbosch te zwerven en er te kamperen.

We waren nog niet lang onderweg toen we Nico met z'n groep weer tegenkwamen; zo te zien was hij niemand verloren. Zoals gezegd hebben we donderdag en vrijdag heel

uitgebreid rondgezworven. Alle kreekjes waar je normaal aan voorbij zou varen gingen we in. Vaak moesten we terug als er te dikke bomen over het water bleken te liggen. Overal had ik het thema "kampeerplekjes" in mijn hoofd. En dat viel me mee: er zijn heel wat meer plekjes dan je zou denken. Alleen is het probleem op hele mooie strandjes dat andere mensen er vaak een rotzooi van maken. Op een strand aan de Amer wordt het kamperen daarom niet meer gedoogd op straffe van 170 Euro per tent.

Mooi dat rondzwerven. We hebben zelfs 3 ijsvogels en 2 zilverreigers gezien. Ook hebben we geprobeerd of je tegen de stroom in op de Maas kunt varen: over de 6 km, ten zuiden van de Biesbosch, was dat goed te doen met een normaal vaartempo. (De volgende keer dat we met de Waaltocht meedoen gaan we misschien wel over de Maas terug. Op die manier komen we lekker dicht bij de auto als die weer in Gendt staat.)

Zaterdag hadden we wat anders op de agenda staan en daarom ging de wekker om 6.00uur af. We voeren in 5 kwartier over een mystieke en verstilde

Biesbosch naar de auto terug. Helaas zonder nog meer ijsvogels te zien.

We moeten er beslist nog een keer gaan zwerven, want alhoewel er veel bevers schijnen te leven hebben we daarvan niet 1 exemplaar gezien.

Rondje Haarlem op een schitterende nazomerse zondag, 25-09-2011

Ton Glorie, Hans de Waard, Jurgen Serbee en Eric van der Wal

Alles netjes volgens schema, iedereen op tijd, op tijd weg, alleen niemand had het adres in de TomTom gezet. Nou ja, geen groot probleem, omdat de route in Haarlem "immer geradeaus".

I.p.v. rechtsaf naar links gegaan, maar daar konden we de auto's mooi kwijt, terwijl er ook een mooi walletje was.

De zon werd nog wat getemperd door een lichte ochtend nevel. Een zacht windje bracht het water nauwelijks in beroering.

Richting N.O. naar de Mooie Nel. Ook hier wordt nieuwe natuur aangeplant, zeer waarschijnlijk op oude vuilnishopen. De oostkant van het meertje ziet er nog uit jaren '60, sloten met rommelige jachthaventjes en dito zomerhuisjes, de westkant een door nette heuvels gecamoufleerde zuiveringsinstallatie. Het meer loopt uit in een trechter naar de smalle Binnen Liede, die, ja je raadt het al, overgaat in de Buiten Liede. Dat stukje Liede is erg mooi geworden door weelderige broekbossen, hoewel het door 's lands oudste spoorlijn en de vroegere Amsterdamse Straatweg, thans veelbaansweg A200, ooit jaagpad van de Haarlemmer trekvaart, overbrugd wordt. En nabij zie je de stijgende en dalende vliegtuigen van Schiphol. Nooit zal het hier echt stil zijn, dit middelpunt van de Randstad, ooit Hollands smalste landengte, onland, beschermd door in de natuur opgenomen verdedigingsforten van de Stelling van Amsterdam.

De dijk langs de Haarlemmermeer wordt omzoomd door woonboten, aan de overkant een brede recreatiestreek ter afscheiding van de Haarlemse opmars in de vaart der volkeren, Schalkwijk. Vanaf de Ringvaart ziet dat recreatiegebied er erg vriendelijk uit. Bij Cruquius

gekeken naar een monument van de opkomende stoommachine-industrie, het gemaal ter bedwining van de zo machtige Waterwolf, dat helaas wat petieterig afsteekt bij twee op zich mooi ontworpen grote woonflats.

We lagen een kwartier voor op ons schema, maar hier is zo te zien geen echte aanlegplek, zodat we maar doorvoeren het Zuider Buiten Spaarne op, waar we een leuk plekje vonden bij een jachthaventje. Daar dronken we onze koffie, kauwden op een stuk brood of koek, keken naar wandelende en joggende Schalkwijkers en kletsten wat kletsboek. Het Spaarne was druk, veel roeiers, wat zeilboten en natuurlijk motorboten. Als we verder voeren, viel het mijn gevoelig oog op dat feitelijk alle roeiers dames waren, dus informeerde ik of ze van de damesroeivereniging Kenau zijn. Nee, gewoon van de Haarlemse Studenten Roeivereniging en inderdaad zag ik ook een skiffeur. We kwamen ook langs de Kanohaven van HKV, echter alles was toe. Later ontmoetten we toch nog twee varende damesleden van die vereniging.

Een prominente plek tussen de fraaie historische panden aan de stadszijde van het Spaarne neemt het Teylers Museum in, een

gebouw met gouden engelen aan de ingang. Rariteitenkabinett en bestaan al vele eeuwen. De Romeinen verzamelden in hun openbare gebouwen al allerlei souvenirs van hun veldtochten, de vroege en

middeleeuwse Christenen verzamelden relieken van hun heiligen, meestal falsificaties, in schitterende schrijnen, de rijken in de Republiek hadden aparte kamers met vele rariteiten en schilderijen kriskras aan de muren gehangen als bewijs van hun welstand. Pieter Teyler van der Hulst was een rijk koopman en financier, die onder invloed van de Verlichting in het midden van de 18e eeuw een meer serieuze verzameling van objecten zoals de Maagdenburger halve bollen en een elektriseermachine begon in in kapitale huis aan het Spaarne bedoeld ter kennisverrijking van de burger. Daarmee stichtte hij het eerste museum in Nederland, waarvan het voortbestaan testamentair gezekerd werd.

Een rondje ook door het oude Haarlem, dus zoeken naar de Nieuwe Gracht. Met wat hulp van de wal via de oudste gracht van Haarlem, de Bakenessegracht, naar de Nieuwe Gracht gevaren en dan via de Kinderhuissingel de lage bruggen onderdoor naar de Bolwerken. Daar hebben we lekker even gezeten in het inmiddels zeer warme zonnetje. Erg mooi wonen daar aan die singels, alleen je hoort constant het geluid van het nabije verkeer: remmen, optrekken, remmen, optrekken!

Vanuit de singels van de bolwerken kwamen we weer op het Spaarne op, langs de oude chocoladefabriek van Droste. Langs een waterkunstwerk in aanbouw, waarachter we de thuishaven van de Trekvogels vermoedden, eindigden we de tocht weer bij de woonboten, waarna we alle tijd hadden alles netjes in en op te laden en rustig naar huis te rijden.

Op deze tocht ervaar je de naoorlogse schaalvergroting in en de verparking van Nederland. Een trotse, grote fabriek voldoet thans als een pretgebouw, zoals de Droste fabriek en de Lichtfabriek, twee woontorens die het

machtige stoomgemaal van Cruquius overschaduwden, overal bossen, waar het nog niet zo lang geleden open en kaal was.

Schitterende tocht op een heerlijke dag!

Eric van der Wal

En de wereld? Die draaide gewoon door!

Zoals in de vorige clubkrant stond heeft onze geachte voorzitter een solotocht door Nederland gevaren.

Voorafgaand aan die tocht had hij Jos, Henk en mij uitgenodigd om het laatste traject op het wad een stukje mee te varen.

Door weersomstandigheden veranderde dat plan en was er geen begeleiding meer mogelijk omdat hij naar huis ging. Maar Jos, Henk en ik hadden al 3 dagen vrij genomen en verheugden ons mateloos op dit doordeweekse intermezzo.

We hoefden er niet veel over te braadslagen: we besloten unaniem dat we toch gewoon gingen varen! Weer of geen weer!

Omdat het weer toch wat onbestendig was werd het een drieluik van afzonderlijke dagtochten.

Luik 1

De eerste dag, een maandag, was er onstuimig weer voorspeld.

Daarom zochten we een beschutte hoek op: De Kreupel werd onze eerste bestemming.

Die vrees voor slecht weer was totaal ongegrond want wij vonden het prima vaarweer.

We gingen te water in Medemblik en voeren in rechte lijn naar de Kreupel, een eiland dat ongeveer ten Noorden van Andijk ligt.

Op het water verbaasden we ons erover dat er zo weinig andere mensen in bootjes te zien waren. Sterker nog, we zagen helemaal geen mensen. Ze moeten zeker allemaal werken. En ons missen ze niet, want de wereld draait gewoon door. Ongelofelijk!

Kopij 2011 inleveren voor:

9 december

Op het vlonder van de Kreupel houden we heel uitgebreid pauze en genieten van de ruimte om ons heen. Als we weer zin in varen krijgen ronden we eerst het eiland voor we op een wat noordelijker koers weer terug gaan. Die koers verlaten we halverwege naar de kortste weg terug want Jos kwam op een lumineus idee. Varend heb je natuurlijk altijd de beste invallen! In Medemblik woont nog een goede vriend die hij via een ingewikkeld via-via-indirect telefoongesprek wist te bereiken. Dit met de vraag om ons bij het havenhoofd van Medemblik te ontvangen met bier en haring. En zowaar vanuit de verte zien we na een tijdje al 2 mensen daar staan. Hij is het!! Als supporter had hij z'n dochter nog meegenomen. Die was vast nieuwsgierig naar 3 van die vrijbuiters met zo'n buitengewone vraag. We laten ons bier en haring heerlijk smaken en nemen hartelijk afscheid. Die Jos toch! Super!

Henk had tevoren een enorme pan Nasi geproduceerd die bedoeld was voor 4 man (met Wieger erbij) op de waddenzee. We vonden het helemaal in stijl om dit voedsel deze eerste avond te nuttigen. Dat deden we bij Henk thuis: een voortreffelijk restaurant. Heel laat maakten we het niet want er kwam nog een vaardag.

Luik 2

De tweede dag gingen we 's-morgens te water in Trintelhaven, halverwege de dijk Enkhuizen-Lelystad. Er stond een flinke wind, dat moet gezegd worden. Op de heenweg hebben we genoten van deze wind want hij blies ons recht naar ons doel: URK. En wat dacht je, als het windkracht 6bft. blaast dan krijg je op dat stuk water mooie surfgolven.

En surfen dat deden we dus! Vooral het laatste stuk vlak voor Urk want daar liepen de golven op tot ware reuzen. Golven waarop je kajak soms wel 45graden naar beneden stoof. Af en toe vroeg het wel wat zelfoverwinning om je dan te laten gaan. Van die golven hebben we gek genoeg geen foto's ;-).

De beloning voor al deze inspanningen was een bezoek aan het visrestaurant op de oever van Urk. Gezeten in het restaurant verbaasden we ons er opnieuw over dat er zo weinig andere mensen en bootjes te zien waren. Niet op het land en niet te water. Zeker weer allemaal werken. We worden nog steeds niet gemist want er loopt niets in het honderd en de wereld draait nog gewoon door. Uiteindelijk moesten we eraan geloven: we moesten aan de terugtocht beginnen. De wind leek niet erg afgenomen. Jammer want dat was wel voorspeld. Dat werd dus buffelen.

Overigens was dat helemaal niet zo heel erg want het was goed weer: een zonnetje en geen regen.

Arriveerden we op de heenweg na 1,5 uur in Urk, de terugtocht duurde zeker 2 x zo lang.

De golven waar we eerst zo mooi op konden surfen, daar boorden we ons nu mooi doorheen. Henk, die helemaal in dat buffelen opging, moesten we op een gegeven ogenblik zelfs met fluitsignalen waarschuwen voor een binnenvaartschip. Dit kwam plotseling achter een stilliggend plateau vandaan kwam en voer recht op Henk af.

Behalve dat beleefden geen andere avonturen zodat we ons geheel aan de voortstuwing konden wijden. Terug op Trintelhaven voelden we allemaal onze armen en naar voorbeeld van Henk gingen we een tijdje op een grasveldje op de rug liggen. Heerlijk. En ook de ontspanningsoefeningen die we ter plekke bedachten voelden goed aan. En wat denk je: de wind ging ineens liggen! Te laat !!!!!

Luik 3

Vandaag moesten we eventueel rekening houden met onweer in de middag en daarom zochten we een wat meer beschermt gebied op met meer escapes.

De wind stelde vandaag niet veel voor toen we ons in de jachthaven van Uitdam te water lieten. Omdat we niet van onweer houden hadden we Anoushka benaderd om ons omstreeks de middag te bellen. Dan was er op buienradar waarschijnlijk meer bekend over de kans op onweer.

Van Uitdam ging het zuidwaarts naar Pampus. Toch wel toepasselijk om onze laatste dag "voor Pampus" te gaan liggen. Vergeleken met maandag stelde het tochtje niet veel voor, maar het was uitermate gezellig. Alhoewel er geen andere watersporters te zien waren. Het blijft toch gek dat de wereld gewoon doordraait zonder ons.

Op Pampus is een restaurant: ook dat was open en draaide gewoon (door). Dus ook hier weer genieten: van warme chocolademelk en een appelpunt.

Anoushka belt ons hier op een strategisch moment: "niets aan de hand met onweer jongens".

Mooi, dus we hoeven niet naar de kant maar kunnen midden over het meer terug.

Vandaag was dit maar een kort tochtje maar dat was ook gepland omdat we vroeg terug wilden zijn: om aansluitend Pizza te gaan eten in bijzijn van Joke en Tiny. Jammer dat Clemy er niet bij kon zijn. Het werd een hele gezellige avond waarin Jos vooraf nog alle foto's van de afgelopen 3 dagen uit zijn laptop toverde. Daarna lieten we ons de pizza's uitstekend smaken.

Tot slot

Alhoewel Wieger er helaas niet bij kon zijn, is een dankwoord aan hem toch op zijn plaats. Want zonder hem zouden we nooit aan dit drieluik zijn begonnen.

Rene (mede namens Jos en Henk)

Croquettenfraude

Het plaatsje Z., gelegen aan de doorgaans kalme rivier de W. die soms verandert in een zwelgende watermassa die onvermoede hoogtes bereikt en zijn tentakels strekt tot het grand cafe waar des zondags de dorpsfanfare oefent, werd op een grijze zondagochtend van een verregende zomer opgeschrikt door de verontwaardigde uitroep van een kajaktoerist die dit vredige dorp met enige makers had uitgekozen als locatie voor een korte onderbreking van het monotone gepeddel over de vreedzaam golvende rivier.

Deze kajaktoerist, luisterend naar de naam Maarten W., was uitzonderlijk groot en had een gezonde Hollandse trek die hij, het

tafereel had geschilderd kunnen zijn door een Hollandse meester, wilde stillen met twee echte Hollandse croquetten van een niet nader te noemen befaamd hollands croquettenmakermerk, aan wie het edele croquettenmakersambt waarschijnlijk van generatie op generatie was doorgegeven en wiens naam bij echte croquettenkenners het water in de mond doet lopen. Zo ook bij deze grote vriendelijke croquettenliefhebber, die argeloos twee gefrituurde, knapperig bruine cilindervormige gloeiende exemplaren op een bordje kreeg gepresenteerd, loom wegzakkend in twee kakelverse witte boterhammen en een paar flinke kwakken mosterd, ongetwijfeld ook van Hollandse makelij.

Wie zo'n grote vriendelijke kajakreus geconfronteerd ziet met zo een traktatie, op een grijzige zomerzondag, gezeten onder een grote gele parasol die afwisselend dienst doet als regen- en zonnenscherm, begeleid door de geur van verse koffie en onder het tevreden gekeuvel van aanschuivende kerkgangers die zojuist gevoed zijn met stichtelijke woorden, is getuige van een oer-Hollands tafereel van onvervalst welvaren en kan slechts glimlachen wanneer de zon doorbreekt op het gezicht van de handenwrijvende kajaktoerist die met het enthousiasme van een kind bedenkt op welke manier hij deze smakelijke gefrituurde knapperige monumenten van Hollandse keukenvlijt verorberen zal.

De ontzetting was groot.

Men hield de adem in en greep elkaars handen vast.

Moeilijk opvoedbare kinderen, door wanhopige ouders voor de zoveelste keer gemaand stil te zitten, met mes en vork te eten, niet te smakken, te tetteren, te kwetteren, te huilen, te knijpen of onder tafel hun broertje of zusje te schoppen, bleven plotsklaps roerloos zitten en maakten geen geluid toen Maartens stem over het dorpsplein galmde: - "Dit zijn geen Van Dobbens!"

Een zwerm vogels ontvluchtte de kerktoren en begon aan een vervroegde trek naar het zuiden.

Een vallende speld had men kunnen horen.

Tiny M., vergezeld door haar echtgenoot Rene van der Z., beiden deel uitmakend van hetzelfde enigszins anarchistische kajakgroepje waartoe ook Maarten W. behoorde, begon nerveus te giechelen.

Kapitein Rob die ook van de partij was en die misschien wel de aanstichter van dit evenement genoemd kon worden door de jaarlijks herhaalde zwerftocht aan te wakkeren met illegaal gestookte vuren, noodzakelijk om "worstjes te braden en vuil te verbranden", hierbij bijgestaan door Peter van der G., bij wie het gedroogde wrakhout als

het ware in de genen knetterde, keek verstoord op van zijn spekpannekoek met stroop om vervolgens stoïcijns verder te kauwen en met een filosofische blik in de verte te turen als een zeeman die de horizon afstruint op zoek naar land.

Er werd nerveus in de menukaart gebladerd. Het stond er toch echt: 2 croquetten van Van D., op een bedje van wittebrood met mosterd.

Weer weerkaatste Maartens zware verontwaardigde bas over het dorpsplein:

- "Er zitten draadjes in. Geen stukjes!"

Men keek elkaar aan, verrast over zoveel kennis van zaken. Hier galmde de stem van een liefhebber over het plein.

Wat is nog echt in deze wereld? Waarop kan men nog vertrouwen wanneer zelfs croquetten onderwerp lijken van fraude en onder valse voorwendselen worden voorgespiegeld als merkcroquetten? De kenner laat zich niet misleiden, zeker niet na een uitputtend weekend van ontelbare peddelslagen en het nuttigen van eenvoudige eenpansgrechten bereid boven sputerende branders.

Zware voetstappen weerklonken over het plein. De opgewreven knopen op het uniform van de veldwachter blikkerden in de aarzelende stralen van de zon. De gewichtigheid waarmee hij over het plein stapte deed het stugge leer van zijn zwartglanzende laarzen kraken.

Onderzoekend liep de handhaver der wet langs het terras waarvandaan de verontwaardigde croquettenuitroep had geklonken. Aarzelend hervatte een moedige terrasganger zijn koffiekopje en zette het trillend aan zijn lippen.

De veldwachter hield stil bij het groepje kajakkers, herkenbaar aan hun waterdichte tasjes, door zon wind en water getaande gezichten en indrukwekkende polshorloges die de luchtdruk weergaven op zee-, berg- en tussenliggende niveaus wat niet altijd eensluidende resultaten opleverde, zodat men soms met verbazing constateerde hoe een per minuut afnemende luchtdruk gepaard ging met een openbrekend wolkendek.

De veldwachter schraapte zijn keel, aangestaard door het zevental doorgewinterde kajakkers en nauwlettend gadeslagen door het overige publiek.

Het lekkerste fruit van Castricum en Uitgeest bij Bennis Kwaliteit in Groente & Fruit

Torenstraat 40 tel: 0251-654047. Ook voor u vitaminerijke fruit- of geschenkmand .

- “Is er hier soms een probleem?”

Maarten W. legde zijn bestek naast het bord en opende zijn mond om van wal te steken en zijn ongenoegen te uiten over het vermeende croquettenonrecht dat hem was aangedaan maar werd in dit voornemen belemmerd door een ferme por in de zij, uitgedeeld door Annet die de veldwachter verbaasd aankeek.

- “Een probleem? Nee hoor” stelde ze gedecideerd vast.

Nu was het de beurt aan Maarten W. om verbaasd te kijken, maar hij hield wijselijk zijn mond, wrijvend over de pijnlijke plek in zijn zij, waar Annette haar elleboog onzacht in had geplant. Kapitein Rob kauwde onverstoorbaar door op zijn pannenkoek en goot er nog wat stroop overheen.

De veldwachter gromde onder zijn snor.

- “Dat dacht ik al. Tenzij iemand bezwaar heeft tegen de op het Waalstrand aangemeerde kayaks, op het grondgebied van boer K., waar een aanlegverbod geldt...”

Er volgde een veelbetekende stilte.

- “Oh” zei Rene van der Z “echt waar? Ik weet nergens van”

De veldwachter reageerde minzaam.

- “Jullie weten zeker ook niet dat het niet toegestaan is om tenten op te slaan tussen de koeien en kampvuren te ontsteken die groot genoeg zijn om het scheepvaartverkeer op de kribben af te laten koersen. Mijn collega's van Rijkswaterstaat melden dat ze

gisteravond iemand als een soort druïde rond het hoog oplaaiend vuur hebben zien rennen, het opstokend met her en der verzameld wrak- en waaihout en er kennelijk een groot genoeg in scheppend om het fik eens goed aan te wakkeren.”

De kajakkers zeiden niets, maar zagen in gedachten Rene van der Z. staketsels oprichten in het kampvuur, gegrepen door het lustig knetteren van de vlammen, gegrepen door een in hem ontbrande drang om de oranje vuurmonden te voeden met de verzamelde takken en balken. Het was het hoogtepunt van de jaarlijks terugkerende tocht over de snelstromende Waal, dansend op de hekgolven van stampende Hercules duwbotten en zwoegende Veerhavencombinaties die hun bakken soms drie rijen breed en drie rijen lang tegen stroomopwaarts duwden. Het volgend jaar zou er sprake zijn van een mijlpaal, de vijftiende keer dat deze tocht gehouden zou worden. Allicht reden voor het aanleggen van een bescheiden vreugdevuur. Kapitein Rob schoof zijn stoel naar achteren, pakte zijn waterdichte tas en keek op zijn horloge.

“Ik denk dat we maar eens moeten gaan.”

De anderen volgden zijn voorbeeld, de norske blik en de dreigende houding van de veldwachter ontwijkend.

Tiny kon haar giechelen nauwelijks inhouden.

- “En toch” zei Maarten W., terwijl het groepje over de kade terugkuierde naar het aanlegstrand en het Jip-en-Janneke-monument passeerde “waren de croquetten niet de echte”

Tiny gierde het uit.

Het harmonieorkest deed hen uitgeleide met een kakofonie van koperkleurige blaasinstrumenten die een paar kribben verder nog te horen waren. Het was ook elk jaar hetzelfde.

Chris

WITTE
UITGEEST BV

LOODGIETERS - CENTRALE VERWARMING

Al ruim 70 jaar "Hoogrendement"

Middelweg 46 - 48 Tel. 0251 - 312490
1911 EH Uitgeest Fax 0251 - 320315